

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3154/05
26.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Branislave Apostolović, predsednika veća, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića, Vesne Popović i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, adv., protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BA, adv., radi sticanja bez osnova, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž. br. 340/05 od 05.09.2005. godine, u sednici održanoj dana 26.01.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž. br. 340/05 od 05.09.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Raški P. br. 1131/03 od 28.09.2004. godine, stavom prvim izreke, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obaveže tuženi da mu na ime duga i sticanja bez osnova isplati iznos od 16.500 EUR-a, kao protivvrednost iznosa od 33.000 DEM, u dinarskoj protivvrednosti na dan izvršenja sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09.01.2001. godine pa do isplate. Stavom drugim izreke, obavezan je tuženi da Opštini Raška preda iznos od 16.500 EUR-a, kao protivvrednost iznosa od 33.000 DEM, u dinarskoj protivvrednosti po srednjem kursu NBS na dan predaje, a stavom trećim izreke odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove.

Odlučujući o žalbama tužioca i tuženog, Okružni sud u Kraljevu je presudom Gž. br. 340/05 od 05.09.2005. godine, odbio kao neosnovane žalbe i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedene presude Okružnog suda u Kraljevu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu ovlašćenja iz čl. 386. ZPP i našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 14. ZPP, na koju tužilac revizijom ukazuje, jer su razlozi o odlučnim činjenicama jasni i bez protivrečnosti, pa presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

U pravnosnažno okončanom postupku je utvrđeno da je tužilac kao kupac sa tuženim kao prodavcem zaključio usmeni ugovor o kupoprodaji putničkog vozila marke "VV" u oktobru 1990. godine. Tužilac je bio upoznat da je ovo vozilo pribavljeno krivičnim delom krađe i za isto je tuženom isplatio prilikom preuzimanja iznos od 33.000 DEM. Na osnovu lažnih isprava, tužilac je registrovao navedeno vozilo koje mu je od strane SUP-a Novi Pazar oduzeto u decembru iste godine. Pravnosnažnom presudom Opštinskog suda u Kraljevu, tuženi je povodom ove kupoprodaje oglašen krivim za izvršenje produženog krivičnog dela falsifikovanje isprave i tužilac za krivično delo falsifikovanje isprave, za koja su im izrečene uslovne osude.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da mu tuženi na ime duga i sticanja bez osnova isplati iznos kupoprodajne cene, te obavezali tuženog da ovaj iznos preda Opštini u kojoj ima prijavljeno prebivalište.

Kod utvrđenog da je tužilac znao i prema okolnostima slučaja mogao da zna da kupuje vozilo pribavljeno krivičnim delom krađe, obzirom da u dokumentaciji za vozilo nije bilo upisano njegovo ime, da je kontakt brava bila demontirana sa prilagođenim ključem, što je njemu kao mehaničaru trebalo da ukaže na način pribavljanja predmetnog vozila, a kako je isto proizvedeno 1989. godine, i prema ceni koju je isplatio za ovaj tip vozila mogao je da zna da je isto pribavljeno na nelegalan način, pravilna je ocena nižestepenih sudova da su prilikom zaključenja ugovora obe stranke bile nesavesne.

Kako je zaključen ugovor, koji za predmet ima vozilo pribavljeno krivičnim delom krađe, protivan prinudnim propisima, javnom poretku i dobrim običajima, ništav u smislu odredbe čl. 103. st. 1. Zakona o obligacionim odnosima, a u provedenom postupku su pravilno utvrđene sve činjenice od značaja za ocenu savesnosti ugovornih strana, odnosno tužioca i tuženog, pravilna je i na zakonu zasnovana odluka nižestepenih sudova da je tuženi u smislu odredbe čl. 104. st. 2. Zakona o obligacionim odnosima u obavezi da primljeni iznos, po osnovu

zabranjenog ugovora, preda opštini na čijoj teritoriji ima prebivalište.

Neosnovano se u reviziji ukazuje da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo odbijajući tužbeni zahtev. Obe ugovorne strane su nesavesne, jer su znale da zaključuju zabranjeni ugovor, zbog čega moraju biti jednako izloženi sankciji ništavosti. S obzirom da je vozilo, pribavljeno ovim ugovorom, već oduzeto od tužioca, kao sticaoca, to iziskuje i da tuženi bude lišen koristi koju je stekao takvim ugovorom u korist opštine. Sud ima ovlašćenje da ovakvu odluku donese i bez zahteva opštine, po službenoj dužnosti. Drugačiji ishod parnice ne bi odgovarao moralnim shvatanjima, niti bi bio pravedan, suprotno revizijskim navodima, jer predmet ugovora zaključenog između tužioca i tuženog predstavlja predmet krivičnog dela krađe sa čim je tužilac bio upoznat, a što su nižestepeni sudovi tokom postupka pravilno i utvrdili.

Ostale navode revizije kojima se na posredan ili neposredan način pobija ocena dokaza i utvrđeno činjenično stanje Vrhovni sud nije ispitivao budući da se činjenično stanje u smislu čl. 385. st. 3. ZPP, revizijom i ne može pobijati.

Sa iznetih razloga, odlučeno je kao u izreci, a na osnovu čl. 393. ZPP, u vezi čl. 491. st. 4. ZPP ("Sl. glasnik RS" br. 125/04).

Predsednik veća-sudija

Branislava Apostolović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj sudske pisarnice

Mirjana Vojvodić

vs